

Les coses, pel seu nom

Enmig dels temps mediocres que ens ha tocat viure, els manresans podem sentir-nos orgullosos de ser, oficialment, ciutat antifeixista. Així ho va aprovar el ple municipal per una agredolça unanimitat i amb l'exercici de manifesta hipocresia política de Plataforma per Catalunya votant-hi a favor. Una doble cara que també mostren altres formacions polítiques del Ple que, aplicant o havent aplicat des del poder polítiques que fomenten l'exclusió social i la diferència, com Convergència i Unió i el Partit Popular, o el mateix PSC, pugen al carro d'una moció que els ajuda a netejar la imatge. Perquè va ser amb els socialistes al poder que es van obrir els centres d'internament per a estrangers, per exemple; aquests centres tan desconeguts per la gent i que són la viva expressió d'una societat que reprimeix cruelment els nouvinguts i els sotmet a la discriminació i la vulneració dels drets humans. I què dir de Convergència i els populars, que dia a dia apliquen lleis injustes per als migrants, en la sanitat, per exemple. Probablement els seus representants a Manresa no en tenen la culpa, però és també molt probable que es creguin molt això de l'antifeixisme, per bé que haver-hi votat en contra hauria estat més un dany que res més per a la seva imatge.

Manresa Antifeixista, a qui la CUP va fer d'altaveu en la moció, sí que creu que una moció com aquesta té més sentit que mai. El feixisme fou fill de l'Europa d'entreguerres, com l'antifeixisme, però no va morir el 1945 amb la derrota de les forces de l'Eix. A Alemanya, a Itàlia o a França, els que havien recolzat el feixisme no va deixar de ser-ho de la nit al dia, sinó que llegint l'evolució dels fets es van vestir amb la camisa de la democràcia amb altres noms, com la democràcia cristiana. A Espanya, ho sabem, això fou encara més evident i encara avui en visualitzem els efectes: la transició la van controlar les institucions franquistes i hi ha un cordó umbilical que uneix el vell règim amb la dreta espanyola. I en la mesura que el feixisme ha trobat sempre en les crisis econòmiques i la crisi social i dels valors un terreny fèrtil on créixer, la crisi que avui patim, probablement la més dura que hagi viscut el capitalisme, està obrint camí a una extrema dreta renovada i sovint emmascarada.

Ara més que mai cal dir les coses pel seu nom. Assenyalar-los. Sabem qui són i com es diuen. A casa nostra Plataforma per Catalunya, un grup vinculat a l'extrema dreta europea que incorpora a les seves files vells militants de l'extrema dreta espanyola (com el mateix president, Josep Anglada) i personatges foscos com el regidor de Manresa Albert Pericas, qui durant els anys noranta propinava pallisses com a neonazi i que ha estat incapaç de condemnar la agressió feixista que fa prop més d'un any va deixar un jove en estat de coma a les portes de la sala Stroika. Una formació política que fomenta cada dia l'odi al diferent i que se serveix de les institucions democràtiques per aplicar mesures que sovint van contra la llei. Com l'extrema dreta francesa, per exemple, neguen l'adjectiu *feixista* i es consideren "identitaris" i uns quants eufemismes més. Però sabem qui són i què són. Feixistes. Avui, com ahir, cal combatre'ls a ells i a tota expressió de racisme. Des de les institucions, marginant-los políticament, des de la ciutadania, negant-los el vot i qualsevol suport, i des dels moviments socials, al carrer.